

ΤΕΛΕΤΗ ΑΠΟΦΟΙΤΗΣΗΣ 2020-2021

30 ΙΟΥΝΙΟΥ 2021

Χαιρετισμός Χριστίνας Καϊλή
Αριστεύσασας Διδακτορικής Φοιτήτριας Κοινωνιολογίας,
Τμήμα Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών

Αγαπητές/οι απόφοιτες και απόφοιτοι, καθηγήτριες και καθηγητές, εκλεκτές και εκλεκτοί προσκεκλημένοι,

Λόγω της πανδημίας μου φαίνεται κάπως εξωπραγματικό το ότι είμαι εδώ σήμερα μαζί σας σε αυτή την ιδιαίτερη τελετή. Το οφείλω σε όσες και όσους αποφοιτούν απόψε μαζί μου να συμπεριλάβω στον χαιρετισμό μου κάποιες σκέψεις για το τι σημαίνει έρευνα και συγγραφή διδακτορικής διατριβής εν καιρώ κρίσεων. Ήταν μια πρωτόγνωρη και μεταμορφωτική διαδικασία.

Πηγαίνοντας πίσω στο ημερολόγιο της διδακτορικής μου έρευνας κρατώ θεματικές όπως: η ευαλωτότητα, η διαδικασία προσωπικής εξέλιξης, η ανάπτυξη μιας άλλης προοπτικής για το κόσμο γύρω μου και η συμβολή της νέας γνώσης για κοινωνική αλλαγή. Ένα από τα ανεκτίμητης αξίας μαθήματα που πήρα είναι ότι η παραγωγή γνώσης συμβάλει όχι μόνο στο οικείο γνωστικό αντικείμενο αλλά και στην ανάπτυξη μου ως πολίτιδα της Κύπρου.

Κατά τη διάρκεια των διδακτορικών μου σπουδών έχω βιώσει το Πανεπιστήμιο Κύπρου να εξελίσσεται όπως και εγώ μαζί του. Ένα Πανεπιστήμιο το οποίο αναπτύσσει τη δική του ταυτότητα διεθνώς. Πέρα από την ιδιότητά μου ως διδακτορική φοιτήτρια, αλλά και ως σύζυγος, μητέρα, και ερευνήτρια στον τομέα της κοινωνίας των πολιτών έχω παρατηρήσει το Πανεπιστήμιο να αναπτύσσει τη δική του προσαρμοστικότητα, ευελιξία και ανθεκτικότητα, χαρακτηριστικά τα οποία χρειάστηκε και εγώ να αναπτύξω.

Το 2020 ήταν μια χρονιά άγχους και θάρρους. Τεστ ικανοτήτων προσαρμογής, ευελιξίας, και προστασίας των δικών μας. Με αφορμή την απώλεια συγγενικού προσώπου, γράφω στο ημερολόγιο μου: «Ανάμεσα στην αβεβαιότητα και τον θάνατο συνειδητοποιώ ότι η ανθρώπινη σύνδεση και αλληλεγγύη είναι αυτό που μας κάνει να συνεχίσουμε, ανεξάρτητα από το τι συμβαίνει γύρω μας. Η πανδημία αποτελεί μια ακόμη κρίση στο ταξίδι μας ως κοινωνία, ως ανθρωπότητα.»

Για παράδειγμα, το να έχεις πρόσβαση στην υγεία ή ακόμη και σε εμβόλιο, ή ακόμη και στην εκπαίδευση, ή στην εργασία δεν είναι δεδομένο για όλους και όλες. Η πανδημία βάθυνε τις υπάρχουσες ανισότητες. Συνεπώς, η πολυμορφία και η κοινωνική ισότητα πρέπει να αποτελούν προτεραιότητες όχι μόνο των ακαδημαϊκών ιδρυμάτων αλλά και όλων των κρατών και οργανισμών.

Ζούμε σε μια χώρα όπου η επιτυχία μετριέται με την επίδοση και με νούμερα στην παιδεία, αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Η φεμινιστική προοπτική, της ειρήνης, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μάς διδάσκουν ότι η έρευνα και η παραγωγή γνώσης δεν είναι μια διαδικασία απομονωμένη ή «αποστειρωμένη»- και ούτε θα έπρεπε να είναι. Παράγεται ακριβώς εκεί όπου υπάρχουν κρίσεις - προσωπικές και συλλογικές. Η γνώση είναι βίωμα σε εξέλιξη εντός και εκτός του Πανεπιστημιακού χώρου. Ένα ταξίδι που δεν τελειώνει ποτέ γιατί έχει να κάνει με την ίδια την

ζωή- την ακαταστασία, ακόμη και με τις αδυναμίες μας ως ερευνητές/τριες. Πιστεύω ότι η ταπεινότητα που δημιουργεί αυτή η συνειδητοποίηση – όσο και η διαδικασία συγγραφής μιας διατριβής- είναι αυτό που συμβάλλει στην χωρίς αποκλεισμούς, ειλικρινή, ενδεδειγμένη, και ποιοτική έρευνα.

Η νέα γνώση έχει δύναμη μεταμορφωτική, ανατρεπτική και επαναστατική γιατί συμβάλλει στην κοινωνική αλλαγή. Έχει τη προοπτική να (ανα)κατασκευάζει την πολιτότητα και την πολιτική πρακτική, επιτρέπει σε κοινωνικές ομάδες να εκφράσουν τις ιδέες και απόψεις τους και να κινητοποιήσουν συλλογική δράση για τα ανθρώπινα δικαιώματα, την ισότητα των φύλων και τη δημοκρατία.

Αγαπητές και αγαπητοί απόφοιτοι,

Το γνωρίζουμε ως κοινότητα καλά: “it takes a village to finish a PhD”. Χρειάζεται ένα χωρικό για να τελειώσεις ένα διδακτορικό ή ένα μεταπτυχιακό, ειδικά εν μέσω πανδημίας, συλλογικών κρίσεων και προσωπικών δυσκολιών. Η κάθε μια και ο καθένας από εμάς απόψε αναλογιζόμαστε όσες και όσους μας στήριξαν σε αυτό το ταξίδι. Το δικό μας χωρικό.

Ευχαριστώ όλες/ους αυτές/ούς που με στήριξαν και που δυστυχώς δεν θα μπορέσω να ονοματίσω εδώ. Ευχαριστώ επίσης, την οικογένεια μου, τις καθηγήτριες μου Καλλιόπη Αγαπίου Ιωσηφίδου και Αλεξία Παναγιώτου, τη μέντορα μου Μαρία Χατζηπαύλου, το Τμήμα Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών και την Σχολή Μεταπτυχιακών για τη πολύτιμη τους στήριξη.

Κλείνοντας, δανείζομαι τα λόγια της κοινωνιολόγου, ποιήτριας και ακτιβίστριας Αμάντα Γκόρμαν, η οποία λέει: «Με κάθε τάξη που αποφοιτά δημιουργούμε ένα νέο κόσμο.»

Το να έχεις φωνή, το να διεκδικείς τον χώρο σου στον δημόσιο λόγο είναι από μόνο του επαναστατικό. Κάθε κλείσιμο μάς φέρνει αντιμέτωπες/ους με την ευαλωτότητά μας, αλλά και με νέες προοπτικές. Όμως η ευαλωτότητα την οποία μοιραζόμαστε ως κοινότητα είναι και η μεγαλύτερη μας δύναμη για συνεχή προσωπική και συλλογική ανάπτυξη.

Και, κάθε νέα αρχή, έρχεται και με την ευθύνη της προσφοράς μας για κοινωνική αλλαγή. Διερευνούμε νέους τρόπους αμφισβήτησης των δομών εξουσίας, ειδικά στο πλαίσιο ενός συνεχώς συρρικνωμένου περιβάλλοντος για τα ανθρώπινα δικαιώματα και των αυταρχικών τάσεων που αναβιώνουν παγκοσμίως. Η νέα γνώση λοιπόν, είναι και η βάση δημιουργίας νέων πολιτικών που συνεισφέρουν στο κοινό καλό και την ανθρωπότητα ολόκληρη.

Σήμερα όμως είναι και μέρα εορτασμού, ευγνωμοσύνης και περηφάνειας για αυτά που κατορθώσαμε ως τώρα.

Συγχαρητήρια σε όλες και όλους μας!